

Tentoonstelling.

Hartjes voor het goede doel

Kijk nou toch! Een hartje in een plak kaas. Of deze: in een kopje koffie. Hartverwarmend zijn de foto's van hartjes die op allerlei plekken zijn aangetroffen. Ze zijn vanaf Valentijnsdag te zien op de expositie 'Hart Op Straat', waarmee de Stichting Hartekind wordt ondersteund.

Door **Joke Korving**

Karin Ramaker, initiatiefneemster van 'Hart Op Straat', maakt zelf enkele prenten met hartjes, andere werden haar uit het hele land toegestuurd. De minitentoonstelling bij lunchcafé Bob's Your Uncle in de Korte Molenstraat steunt het goede doel: in de Valentijnsweek collecteert de Stichting Hartekind. 'Dagelijks worden in Nederland vier kinderen geboren met een hartafwijking en dagelijks ondergaan drie kinderen een openhartoperatie,' aldus de website van de stichting, die geld nodig heeft om met wetenschappelijk onderzoek de overlevingskansen en de dagelijkse kwaliteit van leven van deze 'hartekinderen' te kunnen verbeteren. "Ik hoop dat bezoekers van de tentoonstelling gul geven," zegt Ramaker, die eerder met de foto's exposeerde. "Onderzoek is zo belangrijk." Haar interesse voor hartjes die op haar pad komen, ontstond in 2006. Ze wandelde in haar vroegere woonplaats Oss en zag een knalroze kauwuhartje liggen langs het spoor op het station. "Ik zat in die tijd niet zo lekker in mijn vel. Lange wandelingen deden me goed en ik nam altijd mijn fototoestel mee." Ze fotografeerde het hartje en ook vele andere die ze daarna vond.

Karin Ramaker zette de foto's op haar blog, waarmee ze overigens al in 2000 was begonnen. Later werd ze onder meer blog-trainer en -coach en schreef er boeken over. "Met het blog is het balletje gaan rollen. Ik kreeg van alle kanten foto's van hartjes toegestuurd." Het werden er te veel om ze zelf te blijven plaatsen. Een oplossing bood Flickr, een website voor het delen van foto's en videofragmenten. "Op die pagina werden de hartjes gegroepeerd. Daardoor had ik er minder werk aan. De vele reacties hebben me wel aan het denken gezet. Mensen hadden allemaal hetzelfde gevoel: je wordt blij van die hartjes. Het is een soort goed nieuws te midden van veel narigheid." Het plan voor een tentoonstelling was ontstaan.

Tranen

Haar eerste expositie hield ze in Theater aan het Spui. "Ik heb er toen een collectie van de Hartstichting bij gezet; het moet wel altijd maatschappelijk betrokken zijn." Er volgden meer tentoonstellingen, zoals

in het VU medisch centrum in Amsterdam op de afdeling cardiologie. "Die expositie was alleen bedoeld voor patiënten en hun bezoekers. Het verplegend personeel was aanvankelijk heel angstig. Men wist niet wat het met de patiënten zou gaan doen. Maar het had een heel goed effect. Toen ik twee maanden later voor de spullen kwam, vonden de patiënten het heel jammer dat het stopte. Ik heb met tranen in mijn ogen alles weggehaald. Ja, het moest; het is een reizende tentoonstelling."

Voor de huidige expositie krijgt ze gastvrij ruimte in het lunchcafé van Bonny van der Burg. De collecte van Hartekind was voor Ramaker de aanleiding. Haar neefje van ruim anderhalf jaar is geboren met een

'Mensen hadden allemaal hetzelfde gevoel: je wordt blij van die hartjes'

hartafwijking. Als kindje van vijf maanden moest hij een openhartoperatie ondergaan. "Die heeft van 's ochtends tot in de avond geduurd. Tijdens de operatie heeft hij ook nog een herseninfarct opgelopen, waardoor hij aan één kant verlamd is. Het gaat nu goed met hem. Hij heeft wel een peloton aan verzorging om zich heen, maar hij heeft zelf veel wilskracht en energie voor tien."

Karin Ramaker bewaart goede herinneringen aan haar voorgaande tentoonstellingen, die ook altijd het goede doel dienden. "Op een gegeven moment belde een mondhygiëniste uit Eindhoven. Zij wilde de expositie voor de wachtkamer. Op die manier kon ze de patiënten afdeling bezorgen. Dat vond ik zo'n mooie gedachte."

'Hart Op Straat', woensdag 14 tot en met zondag 18 februari, lunchcafé 'Bob's Your Uncle', Korte Molenstraat 11a. Meer informatie: www.met-k.com/hart-op-straat

Karin Ramaker. | Foto: Peter de Groot

Stadsgroen.

Perce-neige

Het is de zoveelste keer dat ik u zo rond de vijfde, zesde week van het jaar een column over sneeuwkllokjes onder de neus duw. Ik mag hopen dat u, net als ik, nog lang geen genoeg heeft van dit spierwitte bolgewasje. De sneeuwkllokjesmanie is namelijk groter dan de tulpenmanie in de gouden eeuw. In die tijd was een tulpenbol net zoveel waard als een herenhuis aan de Gouden Bocht van de Amsterdamse Herengracht, maar die hele manie is achteraf beschouwd een kleinigheidje. Een akkiefietje, een wisselwasje, een niemendalletje en een incident in de historie, in vergelijking met de sneeuwkllokjesmanie die ieder jaar groter wordt en ons nu al decennia lang in de ban houdt. Die sneeuwkllokjesraje begon lang geleden in Groot-Brittannië, in de jaren dat bloeiende kllokjes met afwijkingen, zoals groene vlekjes of groene streepjes, werden weggegooid. Op dat moment legde een eigenwijze tuinier zich juist toe op het vinden van deze 'bijzondere' soorten. En dat was de start van een bevestiging die nog steeds slachtoffers maakt. Sneeuwkllokjes zijn verworpen tot een uiterst begerenswaardig verzamelobject. Het fenomeen sneeuwkllokjes-diefstal heeft zijn intrede gedaan; zodra het donkert, worden tere bolgewasjes uit onze plantsoenen gerukt. Wanneer u weet dat het aantal soorten en variëteiten kllokjes al is opgelopen tot ruim vijftienhonderd, dan begrijpt u dat er werk aan de winkel is voor een echte galanthofiel. Hij wil ze allemaal!

Die verzamelwoede verdient een vermelding in de volgende editie van de DSM, het handboek voor stoomissen. Galanthofilie is namelijk, naast een uiterst hardnekkige, ook een kostbare kwaal die hele gezinnen uit elkaar drijft. Een galanthofiel wordt door niets anders dan zijn of haar oprechte liefde voor het witte bloemetje gedreven om op donkere, ijskoude nachten kllokjes te gaan zoeken en op te graven. Bij anderen, uiteraard. Kijk vanavond maar eens tussen de gordijnen door. U herkent de echte sneeuwkllokjesjager aan

de lange jas, de opvallend voorovergebogen tred en een spiedende blik. Altijd op zoek naar bijzondere kllokjes. Bladeren opzichschuivend om te zien wat eronder zit. De meesten zitten op hun knieën, maar sommigen liggen zelfs plat op hun buik terwijl ze zich verrukt verbazen over een piepklein, groen tipje op een melkwit bloemblaadje. Bemerkt u morgenochtend een gat in uw voortuin en mist u een kllokje, probeert u dan de galanthofiel te vergeven. Hij kan niet anders. Het is een verslaving. En hij is niet alleen in zijn aanbidding. Diverse steden en dorpen in Nederland (en daarbuiten!) houden in deze maand zelfs sneeuwkllokjesfeesten om het kleine bloemetje dat Linnaeus in 1753 in zijn 'Systema naturae' opnam en Galanthus noemde, te eren. Dat het bloemetje in Groningen een liderke, in Salland een akeneerske en in Friesland een maertblomkemaar heet, doet aan de vreugde van een sneeuwkllokjesgala niets af, zelfs al zou je het blommertje snowdrop, nakenderskes, sneeuwdringer, vroegopje,

'U herkent de echte sneeuwkllokjesjager aan de lange jas'

st. antoniusbloem, vastenavondzotje of, zoals we in Den Haag in de Franse tijd deftig deden, perce-neige noemen. In onze stad is er helaas geen feest ter ere van het gewasje, maar je ziet de bloempjes overal: in Oostduin/Arendsdorp en het Haagse Bos, op landgoed Reigersbergen en Clingendael. Daar kunt u zo heen. Ook Sorghvliet kent een prachtverzameling, maar om toegang te verkrijgen moet u even een jaarkaart kopen. Ga er maar eens wandelen, u wordt er sowieso blij van. Overigens is het de bedoeling dat u de komende weken in alle genoemde groene gebieden met uw handen in uw zakken loopt: er wordt dus niets geplukt!

Wendy Hendriksen

Meer informatie: www.sneeuwkllokjes.info. Kweker: www.pc-nijssen.nl. Boek van Hanneke van Dijk: 'Galanthomania'. Uitgever: Terra. Prijs: € 29,95.

